

בעניין:

ניצב משנה יורם לוי ת.ז. 054571914

ע"י ב"כ עוה"ד בעז בן צור ו/ או חגי הלוי ו/או רז בן-דור
טולצ'ינסקי, שטרן, מרציאנו & בן צור & כהן ושות'
מרחוב נח מוזס 13, תל אביב 67442
טל': 03-6071818 פקס: 03-6071817

התובע

- נגד -

1. גב' אילנה דיין ת.ז. 13315155

מרח' הרימון 160, שורש

2. מר גלעד טוקטלי

אצל "קשת" מרח' ראול ולנברג 12

רמת החייל, ת.ד. 58151 תל אביב, 61580.

3. חברת טלעד אולפני ירושלים בע"מ ח.פ. 510659535

מרחוב מרכוס 20, ת.ד. 04111 ירושלים 91040.

הנתבעים

מהות התביעה: לשון הרע.

סכום התביעה: 1,000,000 ₪.

כתב תביעה

א. פתח דבר

1. תביעה זו ענינה בפרסומה של דיבה מן החמורות והקשות שניתן להכתים בה קצין משטרה: קבלת שלמונים מעבריינים.
2. חכמינו אמרו: "לשון הרע הורגת". אכן, הדיבה ודברי הכזב והבלע נשוא תביעה זו הרגו ופגעו בציפור נפשו ובנשמתו של התובע. הם הטביעו אות קין של שחיתות על מצחו. הם הכתימו וטינפו בכתם השחיתות את מדיו של קצין משטרה, שהקדיש את כל חייו הבוגרים - 28 שנים למלחמה בשחיתות ובעבריינות.
3. ביום 2.4.05 שודרה בטלוויזיה תכנית התחקירים הידועה בשמה "עובדה עם אילנה דיין". התכנית ששודרה ביום 2.4.05, הייתה תכנית שניה בסדרת תחקירים שעסקה בתובע.
4. התכנית הראשונה ששודרה ביום 21.2.05 הייתה בבחינת "טיזר" - מתאבן. במהלכה של התכנית הראשונה הפריחו הנתבעים חשדות ורינונים בעלמא בדבר יחסים פסולים בין התובע - קצין משטרה בכיר - לבין משפחת פשע.

5. התכנית השניה שבה מתמקדת תביעה זו, הייתה בבחינת "המנה העיקרית", שבה התיימרו הנתבעים לצקת את התוכן הממשי והראייתי לרינונים ולשמועות שנזרקו בתכנית הראשונה אל חלל סלון ביתם של צופי "עובדה". בקדימונים שקדמו לתכנית השניה בישרו עורכי התכנית לקהל הצופים כי סוף כל סוף - יוכלו צופי התכנית לחזות בעיניהם בשלמונים ששלמו בני משפחת פריניאן, לקצין המושחת יורם לוי.
6. עורכי התכנית לא אכזבו. הם ספקו את הסחורה החמה לקהל הצופים בתכנית עטורת הרייטינג. התכנית השניה כללה תיאור פלסטי של אירועי השוחד הנטענים, מלווה בהדמיות חזותיות של מתן השלמונים. על רקע ההדמיה החזותית, הקריא הקריין עדויות של אנשים עלומי שם, בהן הובאו תיאורים מפורטים של זריקת מעטפות מלאות בכסף למכונתו של יורם לוי על ידי שליחי משפחת פריניאן, אשר שילמו כביכול שוחד ללוי, בעבור מתן "גב" ובטחון לקזינו המופעל ידם.
7. נקדים ונאמר: **תיאורי מתן השלמונים שהובאו בתכנית הם בדו"ת והזיה**. עלילת דם של ממש. לא היה ולא נברא. עורכי התכנית נסמכו על עבריינים, עדי שקר ומרמה, עבריינים אשר על הפשע מחייתם, ודבר שקר - הוא לחם חוקם.
8. מבלי שרעדה ידם, בהסתמכם על עדויות עבריינים אינטרסנטים קטעו הנתבעים והרגו באבחת שידור את מסכת חייו של קצין משטרה בכיר.
9. בשידור ברצועת "פריים טיים" בתכנית תחקירים עטורת מוניטין, צרבו הנתבעים בתודעת הציבור בישראל: יורם לוי הוא קצין משטרה מושחת שבמושחתים המקבל שלמונים מעבריינים.
10. נקדים ונאמר, כי בעקבות שידור תוכניות התחקירים אשר שפכה את דמו של לוי קבל עם ועולם, **נפתחה חקירת מח"ש כנגד יורם לוי. מח"ש בחקירתו ערך חקירה נוקבת ולא הותיר אבן על אבן**. אנשי מח"ש גבו עשרות עדויות, אספו אלפי מסמכים, והפשיטו את יורם לוי עירום ועריה מפרטיותו, תוך בדיקה פולשנית של רכושו. הכל נבדק ונחקר. החל בפרטי חשבונות הבנקים של לוי, ועד לפירוט המתנות שקבל מאורחיו בשמחותיו המשפחתיות.
11. בעקבות התוכנית השניה, מח"ש אף גבה עדויות וחקר את אותם עדים עלומים שעדויותיהם הכוזבות הובאו בתכנית השניה. **בתום חקירה זו, הגיע מח"ש למסקנה כי מדובר בעדויות שקר. מח"ש קבע כי ביו"רם לוי לא דבק רבב של שחיתות, וכי יש לסגור את התיק כנגדו בנימוק של חוסר אשמה**.
- העתק המכתב מיום 29.5.05 המודיע על סגירת תיק החקירה מחוסר אשמה, מצורף ומסומן **"נספח א"**.
12. **חומרת הכזב והדיבה שפרסמו הנתבעים מתעצמת בשים לב לאכסניה בה שודרו דברי הדיבה והכזב**. דברי הכזב והבלע שודרו בתוכנית טלוויזיה וותיקה המוכרת לציבור הרחב - בדיעבד, שלא בצדק - כ"תוכנית תחקירים" אמינה. שידורן של טענות הכזב במסגרת אכסניה מעין זו, הקנתה להן מעטה נופך מיוחד של אמיונות, שגרמו לציבור הרחב להאמין כי לא כזבים לפניו, אלא דברי אמת.
13. **פעילות עיתונאית במסגרת סוגת "תוכניות התחקירים" מחייבת מידת זהירות מוגברת; ואולם, למרות זאת, הנתבעים לא השכילו לפעול במידת הזהירות המתבקשת. הנתבעים פעלו בחוסר תום לב ובזדון**. בתאוותם כי רבה להשגת "סקופ" ולרייטינג, הם השליכו את כל יתבם על עדותו הנקובה

ככברה של עברייך מועד, ושדרו קבל עם ועולם בדיה זו שנוצרה במוחו הקודח של אותו עברייך אינטרסנט. **בדברי דיבה אלו צרבו הנתבעים בתודעה הציבורית את דמותו של יורם לוי כקצין מושחת שבמושחתים. כתם דיבה זה של שחיתות וקבלת שלמונים דבק ביורם לוי, טינף את מדיו, והרס את שמו בכתם בל ימחה.**

14. הנתבעים במעשיהם עוולו במובהק בעוללת לשון הרע כנגד התובע, הקבועה בחוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 (להלן "חוק איסור לשון הרע").

ב. הצדדים להליך

15. התובע הינו קצין משטרה בכיר המשרת במשטרת ישראל מזה 28 שנים. התובע מילא שורה ארוכה של תפקידים פיקודיים במשטרת ישראל, והקדיש את מירב ומיטב שנותיו לשירות הציבורי וללחימה בפשיעה.

16. הנתבעת 1 הינה מגישת תוכנית הטלוויזיה "עובדה" (להלן גם: "התוכנית") והיא גם משמשת כתחקירנית וככתבת הבכירה בתוכנית. הנתבעת 1 הייתה הכתבת האחראית על הכנת הכתבה נשוא התביעה במשותף עם הנתבע 2.

17. הנתבע 2 משמש כבמאי כתבות בתוכנית וככתב בתוכנית. כאמור, הנתבע 2 היה הכתב האחראי על הכתבה נשוא התביעה לצידה של הנתבעת 1.

18. הנתבעת 3 הינה חברה אשר שימשה בעת שידור התוכנית כזכיינית בערוץ 2. הכתבה נשוא התביעה שודרה כאשר הנתבעת 3 שימשה כ"אחראית על אמצעי התקשורת", כמשמעות ביטוי זה בסעיף 11 לחוק איסור לשון הרע.

ג. העובדות הצריכות לעניין

19. לב ליבה של התביעה בכתבה שפורסמה ושודרה ביום 2.4.05 בתוכנית הטלוויזיה "עובדה" (לעיל ולהלן: "התוכנית השניה") ואשר במסגרתה פורסמו דברי דיבה כוזבים בעלי חומרה מופלגת, שהביאו לפגיעה אנושה בשמו הטוב של התובע וגרמו לו נזקים קשים.

20. לתוכנית השניה קדמה תוכנית אשר שודרה ביום 21.2.05 (להלן "התוכנית הראשונה"). במסגרת התוכנית הראשונה שודרו והועלו שמועות וחשדות באשר לתובע. בתוכנית השנייה התיימרו הנתבעים ליצוק תוכן קונקרטי לשמועות באמצעות סיפורי כזב ובדיה שאין להם כל אחיזה במציאות, תוך שפרכת דמו של התובע בשער בת רבים.

העתק תמליל תוכניות הטלוויזיה מצורף ומסומן "נספח ב".

1.ג. התוכנית הראשונה - הנחת המסד להוצאת דיבתו של התובע

21. כבר בראשיתו של פרק זה יצוין כי, תביעה זו מכוונת וממוקדת לדיבה שפורסמה במסגרת התוכנית השניה. התייחסות בגדר תביעה זו לתכנית הראשונה, נועדה לצורך תיאור הרקע העובדתי הנדרש להבהרת התביעה, המתמקדת בדיבה שפורסמה בתכנית השניה.

22. בתוכנית הראשונה הוצגה באופן כללי הטענה בדבר מינויו של התובע כראש ימ"ר דרום, חרף חשדות ורינונים כאילו התובע קיים קשרים לא תקינים עם משפחת עבריינים בשם פריניאן, וחיפה על פעילות הימורים פלילית של משפחה זו.

23. כאמור, בתכנית הראשונה הופרחו חשדות כלליים בעלמא כנגד התובע, ללא עובדות קונקרטיות.

2.1. התוכנית השניה - פרסום עלילת השוחד והשלמונים

24. התוכנית הראשונה יצרה, איפוא, את מסגרת הסיפור והעלתה חשדות אמורפיים באשר ליחסים פסולים. בתכנית השניה ביקשו הנתבעים ליתן תוכן קונקרטי, לחשדות שהועלו באופן סתום בתכנית הראשונה.

25. בפתח התוכנית השנייה חזרה הנתבעת 1 על עיקרי הדברים שהובאו בתוכנית הראשונה, ומסרה לקהל הצופים כי החומר שיוצג בתכנית השניה, יוצק תוכן קונקרטי ומחזק את החשדות שהועלו בתכנית הראשונה כלפי התובע:

"הערב אנחנו חושפים כאן מידע חדש שעולה מעדויות דרמטיות שהגיעו לידינו מפגישות שקיימנו גם בארץ וגם באירופה. העדויות האלה מאירות באור חזק וקשה יותר את החשדות שלפיהם קצין בכיר במשטרה חבר למשפחת עבריינים, קיבל מהם שוחד לאורך זמן וחיפה על מעשיהם. יתרה מזאת מן העדויות האלה עולה חשד לכאורה שאותו קצין הוציא מידע סודי מתוך המשטרה והעביר אותו לידי גורמים בעולם הפשע, צריך להזכיר שאותו קצין ניצב משנה יורם לוי כיום מפקד ימ"ר דרום...".

(ראו: נספח ב' לעיל, עמ' 13, שורות 10-18).

26. הנה כי כן, אם בתוכנית הראשונה היו רמיזות אמורפיות באשר לקשרים אסורים של התובע עם עבריינים, הרי שעתה בתכנית השניה פתחה הנתבעת 1 את השידור באמירה ללא כחל ושרק, לפיה התובע קיבל שוחד תמורת חיפוי על עבריינים, וכי הוא הוציא מידע סודי מן המשטרה והעבירו לעולם הפשע.

27. יאמר כבר עתה: התובע מעולם לא קיבל שוחד ושלמונים מעבריינים תמורת חיפוי על מעשיהם; התובע מעולם לא העביר מידע סודי מתוך המשטרה לעולם הפשע. כל החשדות הללו בעניינו של התובע, נבדקו ונמצא כי הן עורבא פרח.

28. במהלך התוכנית השניה הובאו, כאמור, מספר עדויות כזב.

29. בפתח הכתבה שהופיע בתוכנית השניה, הוצגה כותרת מלוא רוחב המסך ובה הכיתוב: "זרוק את הכסף וסע".

30. לאחר מכן הופיעה תמלול ה"עדות" הבאה מלווה בקריינות:

"אני זרקתי פעם מעטפה לקצין יורם לוי. מאוטו לאוטו. מעטפה סגורה ולא היה בה ניירת היה בה כסף. אני ראיתי. ראיתי לפני כן מה יש במעטפה. כסף. כסף. כסף. שטרות. אני ראיתי בעיניים שלי. ואני עצרתי, אוטו ליד אוטו, וזרקתי ככה, ונסעתי".

(ראו: נספח ב' לעיל, עמ' 14, שורות 4-7).

31. דברים אלה מהווים הוצאת דיבה חמורה כנגד התובע. הצגת התובע כמי שקיבל "מעטפות עם כסף" מעבריינים הינם דברי בלע וכזב חמורים שאין להם אחיזה במציאות.
32. התובע מעולם לא קיבל מאדם כלשהו מעטפה סגורה ובה כסף. הנתען ב"עדויות" אלה לא ארע מעולם והוא בבחינת הבל ורעות רוח.
33. הנתבעים לא הסתפקו בהבאת עדות כזב זו והוסיפו חטא על פשע, בהבאת "עדויות" כזב נוספות; וכך הציגה זאת הנתבעת 1:

"הנתבעת 1: העדות הזאת היא אחת מכמה עדויות שהגיעו אלינו במהלך השבועות האחרונים מפי כמה מאנשי המפתח בפרשה. נקרא לו ג' אנחנו פגשנו אותו אי שם, מה שסיפר ראה במו עיניו והוא ראה לדבריו איך קצין המשטרה יורם לוי קיבל שוחד מהאחים פרי פריניאן מהמושב הודיה, איך בדיוק פעלה השיטה.

ג': אני, מה שאני יכול להגיד חד משמעית זה שיוורם מקבל כסף. יורם היה הגב של הקזינו. הגב של הקזינו".

(ראו: נספח ב' לעיל, עמ' 14, שורות 8-14).

34. מדובר בדברי כזב חמורים. הנתבעת 1 הביאה בשידור "עדות" של פלוני, המכונה "ג'", שראה לדבריו את התובע מקבל שוחד; וכדי ליתן לעדות כזב זאת גושפנקא ולשוות לה יתר אמינות, הנתבעת 1 הכריזה והדגישה כי אותה עדות היא אמת לאמתה ושאותו ג' "ראה את הדברים במו עיניו".
35. הנתבעים לא הסתפקו בפרסום עדותו השקרית של ג' ובהמשך התוכנית השנייה הוסיפו הנתבעים להביא עדי שקר נוספים:

"הנתבעת 1: עכשיו מגיעות אלינו עדויות חדשות גם של מי שהיו מצויים בלב העניין. עד נוסף נקרא לו ח' מספר שבמשך זמן רב יורם לוי נתן מה שנקרא גב לקזינו של המשפחה במושב הודיה.

ח': אני הייתי פיזית יחד עם שרון פרי כשיוורם התקשר ואמר לו תשמע היום בערב תסגור את המקום כי היום בערב באים אליך אם אתה לא סוגר.

הנתבעת 1: בשנת 2000, כך מתברר העבירו האחים פרי את הקזינו שהיה להם בהודיה לידי כמה מאנשיהם, בשלב הזה מצטרפת גם משפחה ידועה ומוכרת בתחום ההימורים כשותפה בניהול הקזינו הזה, אחד מבניה משמש נציג המשפחה בעסק. האחים פרי שהמשיכו בינתיים להפעיל קזינו אחר במושב רווחה הסמוך המליצו בחום ליורשיהם בהודיה להשתמש בגב המשטרתי שלהם.

ח': אמרו לנו תשמעו, שיהיה לכם גם ביטחון, אל תשברו את הראש, קחו את המעטפה וסעו, בצומת זה וזה מחכה רכב, הוא עומד, אתם תראו מי זה ברכב, אתם תזרקו לו את המעטפה וסעו, כשתחזרו תראו אם יש בטחון או אין בטחון.

הנתבעת 1: במילים אחרות כדי להמחיש לחברים בקזינו הודיה איך פעל הביטחון, מדגימים להם האחים את השיטה על רטוב. הם מציינים את ח' במעטפה עם כסף ומסבירים לו, שכך הם מבטיחים את עצמם מפני פשיטה משטרתית על הקזינו שלהם ברוחה.

ח': זה היה בצומת (נשמע צפוף לטשטוש שם הצומת) אמרו לי סע לשם יעמוד שם פיגו 205, זרוק את המעטפה וסע אל תדבר, אז כאילו זרקתי, ראיתי את יורם, אני מכיר אותו. הייתי קצת בהלם, זרקתי את המעטפה, עשיתי ככה תנועה עם הגוף, תק. המעטפה נפלה לו לאוטו ונפלה, לא חיכית אפילו שניה ונסעתי משם, ואז חזרתי ואמרו: נו, יש ביטחון או אין ביטחון, אמרתי להם וואלה אני מוריד את הכובע.

הנתבעת 1: והביטחון כך מתברר פעל כמו שעון כך מספר לנו עד אחר בפרשה.

עד פלוני: אני זוכר שאחד האחים התקשר אליי יום אחד בצהריים ואמר לי לבוא אליו דחוף, באתי אליו והוא אומר לי: שמע, התקשר אליי הביטחון ואמר היום בערב אל תפתחו למה באים ושוברים את כל הקזינו, את הקירות גם שוברים. אז לא פתחנו, ובאמת באותו לילה באו".

(ראו: נספח ב' לעיל, עמ' 16, שורה 15 - עמ' 17, שורה 21).

36. הנה כי כן, הנתבעים הציגו את התובע כמי שנתן "גב לקזינו" בתמורה לקבלת שלמונים ושוחד. הנתבעים הציגו סיפור חסר שחר על "מעטפות עם כסף" שנמסרו לתובע, על מנת שהתובע יעניק הגנה לקזינו. הנתבעים גם הציגו את התובע, כמי שנתן מידע לעבריינים לפני פשיטות משטרתיות על הקזינו שבבעלותם.

37. הנתבעים לא הסתפקו בטענות אלה והוסיפו לטעון טענות שווא נוספות כנגד התובע, בדבר מעשים שלא היו ולא נבראו:

"אבל הקצין לוי, כך לפי מידע שנחקר בימים אלה במשטרה ובמח"ש נתן לאחים יותר משירותי ביטחון, כך למשל כשקיבל שרון פרי את מכונית המרצדס החדשה שהזמין מחו"ל עצר אותו בלש ממשטרת אשקלון ובמהלך חיפוש ברכב מצא סקאנר מונח בתא המטען. שבועיים אחר כך, כך החשד דאג יורם לוי, אז מפקד משטרת אשקלון להחזיר לפרי את הסקאנר שמאפשר כידוע האזנה לרשתות הקשר המשטרתיות".

(ראו: נספח ב' לעיל, עמ' 17 שורה 22, עמ' 18 שורה 3).

38. עדות כזב זאת נבדקה על ידי מח"ש. במח"ש נמצא כי ה-"סקאנר" המוחרם מעולם לא הוחזר לשרון פריניאן, אלא הוחזק כרכוש מוחרם על ידי המשטרה. בדיקה פשוטה של הנתבעים עם משטרת ישראל הייתה מעלה, כי הסקאנר מעולם לא הוחזר על ידי התובע וכי מדובר שוב בסיפורי בדים.

39. בפרסום דברים אלה ייחסו הנתבעים לתובע מעורבות במעשי שחיתות פליליים תמורים, שכלל לא היה מעורב בהם. כך הכתימו הנתבעים קצין משטרה בכיר בכתם נורא של שחיתות.

40. דברים מופרכים אלה גרמו לביזוי של התובע, להשפלתו ולפגיעה בו בשמו הטוב ובמשלח ידו. התובעים הוציאו את דיבתו של התובע רעה, וגרמו לו לנזק כבד מנשוא.

ג. פרסום בכלי תקשורת נוספים

41. דברי הכזב והשקר אודות התובע אשר פורסמו בתוכנית השנייה, פורסמו גם בכלי תקשורת נוספים והגדילו את נזקיו של התובע.

42. כך לדוגמא, ביום שלאחר פרסום התוכנית השנייה צוטטו בהרחבה טענות השקר שהובאו בכתבה בשלושת העיתונים היומיים הגדולים בישראל.

העתקי הכתבות מצורפים ומסומנים "**נספח ג1 - ג3**".

43. הטענות פורסמו בהרחבה גם באתרי החדשות באינטרנט.

העתקי כתבות מאתרי האינטרנט מצורפים ומסומנים "**נספח ד1 - ד2**".

44. כך, גם מי שלא נחשף לטענות השווא בוזמן צפיית השיא בערוץ 2, נחשף אליהן מקריאה בעיתונים היומיים ובאתרי האינטרנט. תפוצת דברי השקר החמורים אשר פורסמו הנתבעים, גדלה והתרחבה אם כן, אל מעבר לקהל צופי התוכנית והגיעה כמעט לכל בית בישראל.

45. מעשיהם חסרי תום הלב והזדוניים של הנתבעים הביאו לפיכך, להפצת דברי הדיבה אודות התובע בתפוצה הרחבה ביותר שניתן להעלות על הדעת.

ד. עילות התביעה

46. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע כי:

" 1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבזו או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו המינית;

47. בדברי הדיבה שפורסמו על ידי הנתבעים מתקיימים היסודות הקבועים בסעיפים 1(1), 1(2) ו-1(3) לחוק.

48. הפרסומים נשוא כתב תביעה זה מהווים לשון הרע חריפה ובעלת חומרה מופלגת. בהתאם לסעיף 1 לחוק די בכך שהפרסום "עלול" היה להשפיל את התובע, לבזותו או לשים אותו ללעג. בדברי הדיבה החמורים ובסיפורי הבדים אודות נטילת שלמונים ושוחד תמורת סיוע לעבריינים, הטביעו הנתבעים אות קין של שחיתות על מצחו של קצין משטרה, ואין לך כתם ציבורי נורא מזה.

ה. הודאת בעל דין - שלילת הגנת "אמת דיברתי"

49. דין הוא, כי "אדם נתפס על הודאתו" לאמור: הודייתו של אדם מחייבת אותו והיא עשויה לשמש ראיה יחידה לקביעת ממצאים לחובתו.

50. והנה, הנתבעת 1 התראיינה ביום 18.2.07 ב-"גלי צה"ל"; ואלו הדברים שאמרה:

"בכתבה השניה ששידרנו בעובדה דיווחנו גם על טענות נוספות שעולות בקשר למהות היחסים הבעייתיים בין יורם לוי לבין אותה משפחת עבריינים משפחת פריניאן, **סיפרנו מפיו של אחד המקורות שעבדו איתנו על כך שיורם לוי לכאורה קיבל גם מעטפות עם כסף מזומן. צריך להודות ביושר שהטענה הזאת לא הוכחה עד היום...**"

(ראו: עמ' 2 לתמלול הראיון מיום 18.2.07 המצורף והמסומן "נספח ה").

51. הנה כי כן, הנתבעת 1 הודתה בפה מלא ובאופן חד וברור, כי טענות חמורות, שנטענו בתוכנית השניה היו טענות שווא שלא הוכחו עד עצם היום הזה. די בהודאה זו של התובעת 1 כדי להפריך מדעיקרא "הגנת אמת דיברתי" מצידה של התובעת 1 ביחס לדברי הדיבה החמורים ועלילת הבדים שפורסמו על ידה בדבר "מותן מעטפות הכסף לתובע". אכן, עסקינן בעלילת דם, שגם התובעת הודתה כי לא הוכחה.

ו. הנתבעים ויתרו על טענת "תום הלב"

52. חומרת דברי הדיבה, וחוסר תום הלב והזדון בו שודרו הדברים מתעצמים, נוכח העובדה שהנתבעים לא התנצלו על דברי הדיבה הכוזבים והחמורים שפורסמו על ידם, וזאת חרף התראה שנשלחה אליהם בדבר הכזב שבטענות הדיבה בטרם הגשת כתב תביעה זה.

53. ביום 24.6.2005 שלח התובע לנתבעים מכתב ובו דרישה להתנצלות, בגין פרסום לשון הרע בתוכנית הראשונה ובתוכנית השניה, וכן בגין הפרסום בקדימונים לתוכניות אלה.

העתק המכתב מיום 24.6.05 מצורף ומסומן "נספח ו".

54. הנתבעים בחרו להתעלם ממכתב זה.

55. כמפורט לעיל, כחודשיים לאחר פרסום עדויות הכזב, ולאחר חקירה מאומצת וממושכת של המחלקה לחקירות שוטרים, במהלכה נחקרו עשרות עדים, נבדקו חשבונות הבנק של התובע, ונאספו עשרות מסמכים - הוחלט על סגירת תיק החקירה כנגד התובע מחוסר אשמה.

56. הנתבעים היו יכולים לפרסם בשלב זה התנצלות על דברי הדיבה שפורסמו, כדי לצמצם ולו במעט את נזקי התובע; הנתבעים בחרו שלא לעשות כן. במשך למעלה משנה ותשעה חודשים התעלמו הנתבעים מתוצאותיה הברורות של חקירת מח"ש וסירבו לפרסם התנצלות.

57. ביום 18.2.2007 הוציאה ועדת הבדיקה הממשלתית הידועה כ-"ועדת זיילר" דו"ח תחת ידה. אף שהדו"ח עסק בהרחבה בתובע, הרי שאין בדוח ולו קורטוב של ממצא עובדתי בדבר סיפורי "השוחד בצידי הדרכים", שהומצאו בבית מדרשו ובמוחו הקודח של עבריין בשם אריאל בן אור

ואשר שודרו בהרחבה שנה קודם לכן על ידי התובעים. אין בדו"ח קביעה עובדתית כלשהי בדבר שחיתות ושלמונים שנטל כביכול לוי. ודוק, אותו אריאל בן אור, שעל עדותו התבסס בין היתר הפרסום הפוגעני בתוכנית עובדה, אף הופיע והעיד בפני הועדה במהלך שנת 2006. ואולם, גם הועדה התרשמה כי מדובר בעדות בלתי אמינה, וסירבה לקבוע ממצאים על יסוד עדותו זו שהתבררה כבדיה מוחלטת.

58. כאמור, בסמוך לפרסומו של דוח ועדת זיילר התראיינה הנתבעת 1, היא בחרה שלא להתנצל על סיפורי השלמונים הכוזבים ששודרו על ידה. כך לדוגמה בראיון מיום 18.2.07 לגלי צה"ל (נספח ה' לעיל) הודתה כאמור הנתבעת 1 כי עדויות שקר שפורסמו בתוכנית השנייה לא הוכחו, אולם היא בחרה שלא להתנצל על הפרסום השגוי.

59. הנתבעת 1 התראיינה לכלי תקשורת שונים גם לאחר פרסום דו"ח ועדת זיילר. גם אז, משהתברר למעלה מכל ספק כי אין בסיס להאשמות ולחשדות שהופרחו על ידה לחלל האויר, היא בחרה שלא להתנצל על הפרסום השגוי.

60. הנתבעים, שלהם כוח רב וקשרים בעולם התקשורת הישראלי, ושבשליטתם נמצאו התכנים המשודרים במסגרת התוכנית "עובדה", לא פעלו בכדי לפרסם התנצלות על דברי הבלע והכזב שפורסמו אודות התובע.

61. דברי כזב אלה, וסיפור המעטפות השלמונים ממשיכים להדהד ברחוב הישראלי ונצרכו בתודעתנו. חלקים רבים בציבור עדיין לא מודעים לכך, כי "עדויות" שהובאו בתוכנית השנייה אודות שחיתות ותשלומי שוחד הן עדויות שקר.

ז. צורת ומקום הפרסום

62. הנתבעים פרסמו את דברי הדיבה אודות התובע בפרסום רב עוצמה; אין דין פרסום דיבה מוצנע ומינורי כפרסום דיבה המכוון לכל בית בישראל.

63. הפרסום אודות התובע התבצע בזמן צפיית השיא בערוץ 2, כשמאות אלפי בתי-אב בישראל צופים בתוכנית.

העתק נתוני המדרוג של התוכנית השנייה מצורף ומסומן "נספח ז".

64. בטרם שידור התוכניות, ומתוך מטרה להגדיל את מספר הצופים, פורסמו קדימונים רבים ובהם חלקים מתוך אותם דברי דיבה; כך גם מי שלא צפה בתוכנית השנייה עצמה נחשף לדיבה שבאותם קדימונים.

65. מי שלא זכה לצפות בתוכנית השנייה ובקדימונים, ששודרו בטרם התוכנית, יכול היה להיחשף לדברי הדיבה שפורסמו בהבלטה רבה יום לאחר שידור התוכנית השנייה, בשלושת העיתונים היומיים הגדולים בישראל; ואם לא די בכך, הפרסום בתוכנית השנייה צוטט גם באתרי החדשות המובילים באינטרנט, שאליהם נכנסים גולשים רבים מדי יום.

66. הנה כי כן הפרסום הגיע כמעט לכל בית בישראל, והפך בימים שלאחר התוכנית ל"שיחת היום".

67. דומה, כי קשה להלום פרסום פוגעני יותר מזה המייחס לקצין משטרה קבלת שוחד מעבריינים, העברת מידע סודי לגורמים בעולם הפשע, והכל מבית המדרש של תוכנית תחקירים פופולארית, שאף דאגה להמחשה והדמיה ויזואלית של עלילת הדם.

68. פרסומי כזב אלה השפילו כאמור את התובע, ביזו אותו ופגעו בו בצורה אנושה. בעקבות הפרסומים נגרמו לתובע נזקים כבדים מנשוא: הפרסומים הפכו את שמו של התובע כמשל וכשנינה לשוטר מושחת שבמושחתים, הנוטל שלמונים מכנופיית עבריינים. פרסומים פוגעניים אלו המיטו על התובע קלון ציבורי של שחיתות. דברי דיבה כוזבים אלו הכתימו ללא תקנה את היושרה של התובע כקצין משטרה - יושרה העומדת ביסוד עיסוקו, והיא נשמת אפם של חייו המקצועיים של קצין משטרה. פרסומים פוגעניים אלה הביאו לפגיעה אנושה גם ביכולתו של התובע לשוב ולהתפרנס בשל אות הקלון הציבורי שהטילו עליו הפרסומים.

ח. הסעדים המבוקשים

69. לאור מעשיהם החמורים של הנתבעים ועצמת הדיבה כמו גם חריפותה, העדר תום הלב והזדון, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לטובת התובע את הסעדים הבאים:

- א. לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד בתשלום פיצוי כספי לתובע בסך של 1,000,000 ש"ח (מיליון שקלים חדשים) בגין הפגיעה בשמו הטוב, ביזויו והשפלתו בעיני הבריות והפגיעה במשלח ידו. נזקיו של התובע בגין תביעה זאת עולים מונים רבים על הסך המבוקש, והתביעה הועמדה על סך זה רק לצורכי אגרה.
- ב. לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד בפיצוי כספי עונשי לטובת התובע, בסכום שייראה צודק ונכון בעיני בית המשפט בשל חומרת מעשי הנתבעים, הזדון וחוסר תום הלב שבהם.
- ג. לחייב את הנתבעים לפרסם, על חשבונם, באותה דרך ובאותה צורה שבה פורסמו דברי הכזב, **תיקון** של הדברים הפוגעניים שפורסמו על ידם, לרבות הבהרה שהדברים המפורטים לעיל שיוחסו לתובע לא היו נכונים.
- ד. לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות משפט ובתשלום שכר טרחת עורכי הדין. לסכומים אלה יצורפו הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלומם בפועל ובצירוף מע"מ כדין.

רז בן דור, עו"ד

חגי הלוי, עו"ד

בעז בן צור, עו"ד

באי כוח התובע